

Par ticību, mīlestību un glābšanu

7. Glāb mani!

Dievs, reizēm šī dzīve ir kas vairāk, nekā viens cilvēks spēj noturēt savās rokās. Ticu, ka tev ir spēks mani glābt, bet vēlos zināt vairāk. Lūdzu, parādi man, kā tu to dari!

stāsts

Deivids, viens no glābējiem, ložņāja pa pazudušā bērna māju, meklēdams fotogrāfijas un nesen lietotus apģērba gabalus. Drīz viņš devās prom ar mazas meitenes jaku, lai dienesta suņi to varētu apošņāt, un ar ierāmētu fotogrāfiju, kurā meitene tur klēpī savu kaķēnu.

Vīrietis aizsteidzās atpakaļ uz mežu, iedeva kinologiem meitenes jaku un parādīja meklētājiem viņas attēlu. Bet, kad meitenes tēvs to ieraudzīja, viņš izsaucās: „Tas nav mans bērns – mums nemaz nav kaķa!”

Deivids bija pārsteigts. Vai viņš bija meklējis nepareizajā mājā, atradis nepareizā bērna jaku un aizsūtījis suņus nepareizā virzienā? Taču tad iejaucās meitenītes māte. „Es nupat nopirku šo rāmīti ar standarta attēlu,” viņa iesaucās, „un vēl neesmu paspējusi tajā ielikt kādu no mūsu fotogrāfijām!”

Beidzot glābēji atrada mazo, pazudušo meiteni, drebošu, bet neskartu, un Deivids izdvesa vislielāko atvieglojuma nopūtu savā dzīvē.

pārdomas

Vai mūsu pasaule ir draudzīga vai naidīga? Ir viegli nonākt pie secinājuma, ka šis Universs nav draudzīga vieta. Zemestrīces, plūdi, epidēmijas un citas katastrofas sit augstu vilni cilvēku dzīvē. Nav svarīgi, vai mēs dodamies uz tuksnesi, uz Ziemeļpolu vai lidojam kosmosā – mūsu eksistence visur ir apdraudēta vides, vīrusu un baktēriju dēļ. Būtu viegli izdarīt secinājumu, ka neviens par mums nerūpējas.

Tomēr kristietība turpina uzskatīt, ka ir Dievs, mīlestības Dievs. Labs Dievs, kas līdzinās laipnam Tēvam. Bet kā mēs to varam zināt? Ir grūti ticēt kaut kam tādām, pamatojoties tikai uz novērojumiem. Bībele vēstī, ka kādu dienu šis Dievs nāks pie mums Jēzus Kristus personā. Viņš dzīvos mūsu vidū kā viens no cilvēkiem, lai mēs varētu labāk saprast, kas viņš ir.

Kad Jēzus dzīvoja virs zemes, viņš uzdeva saviem mācekļiem interesantu jautājumu: „Ko cilvēki saka, kas es esmu?”¹ Pamatjautājums kristietībā nav tas, ko ļaudis saka par Jēzus mācību. Protams, mācīšanas elements kristietībā ir nozīmīgs (tieši tāpat kā citās reliģijās), bet vissvarīgākais aspekts šajā tradīcijā ir atrast pareizo attieksmi pret *personu* Jēzu. Mēs varētu teikt, ka kristietība = Jēzus. Kristus mācības nozīme ir pamatota uz to, kas viņš ir. Gandrīz vienmēr, kad cilvēkiem ir bijis grūti īstenot dzīvē Bībeles mācību, tas noticis tāpēc, ka viņi nav guvuši pieredzi ar personu Jēzu Kristu.

Aplūkosim, kas ir Jēzus. Mateja 16:17 Kristus saka: lai mūsu zināšanas būtu pareizas, tās nepieciešams pamatot uz Dieva atklāsmi, bet nevis tikai uz mūsu domām vai citu cilvēku izpratni.

persona Jēzus Kristus

Pirmie kristieši ticēja, ka Dievs pats ir atnācis uz šo zemi Jēzus personā.² Šāda nostāja izskaidro to, kāpēc viņi visu savā dzīvē redzēja un vērtēja no tādas perspektīvas, ko ir teicis šis pirmā gadsimta jūds un kā viņš ir dzīvojis un miris. Viņa dēļ šie cilvēki bija gatavi atdot visu, pat dzīvību.

Kas īsti bija Jēzus?

Pirmkārt un galvenokārt, viņš bija *cilvēks*. Viņa mācekļi nekad neapšaubīja viņa cilvēcisko dabu. No bērnības līdz pieauguša cilvēka vecumam viņš auga augumā, spēkā³ un gudrībā⁴. Ciešanās viņš mācījās paklausību⁵, bija izsalcis⁶, izslāpis⁷, noguris, un viņam bija nepieciešams miegs⁸. Kā cilvēks viņš dzīvoja pilnīgā atkarībā no Dieva⁹ un tika kārdināts¹⁰; viņam vajadzēja uzturēt savas attiecības ar Dievu lūgšanā¹¹. Visos šajos aspektos Jēzus bija ļoti cilvēcisks, ievainojams, un viņam bija tāda pati pieredze kā ikvienam no mums.

Bet Jēzus nebija *tikai* cilvēks – viņš absolūtā pilnībā bija arī *Dievs*. Viņš eksistēja pirms cilvēciskās piedzimšanas Betlēmē.¹² Apustulis vēstī, ka Jēzus ir radījis visu.¹³ Viņam ir tiesības piedot grēkus.¹⁴ Piedošana nāk no viņa tikpat daudz kā no Dieva,¹⁵ kas garantē viņam tādu pašu

¹ Mateja 16:13–17.

² Jāņa 1:1–3; 14:18.

³ Lūkas 2:40.

⁴ Turpat, 52. pants.

⁵ Ebrejiem 5:8.

⁶ Mateja 4:2.

⁷ Jāņa 19:28.

⁸ Jāņa 4:6; Mateja 8:24.

⁹ Jāņa 6:38.

¹⁰ Ebrejiem 4:15; Jēkaba 1:13.

¹¹ Marka 1:35; Lūkas 11:1.

¹² Mihas 5:2; Jesajas 9:5; Jāņa 8:58; 2. Korintiešiem 8:9.

¹³ Jāņa 1:3; Kolosiešiem 1:16–17.

¹⁴ Marka 2:10.

¹⁵ Kolosiešiem 2:13; 3:13.

lomu kā Tēvam¹⁶. Viņš gaidīja, lai viņa klausītāji ticētu viņam,¹⁷ un no viņu ticības vai tās trūkuma ir atkarīgs viņu mūžīgais liktenis. Viņš ir pelnījis tādu pašu godu kā Tēvs.¹⁸

Kristus izpratne par sevi ir skaidri redzama šādos apgalvojumos: „Es esmu .. dzīvības maize¹⁹, pasaules gaisma²⁰, augšāmcelšanās un dzīvība²¹, ceļš, patiesība un dzīvība²². Būtu ļoti grūti izteikties vēl skaidrāk. Saistību starp Jēzu un lielo „ES ESMU”, kas bija Jahves vārds Vecajā Derībā²³, nevar nepamanīt. Kad Jēzus teica: „... pirms Ābrahams bija, ES ESMU”²⁴, viņš visu atklāja tik skaidri, ka klausītāji paņēma akmeņus, lai viņu nogalinātu. Ļaudis saprata, ko viņš saka – ka viņš ir Dievs.

To, ko Vecā Derība attiecina uz Jahvi, Jaunā Derība attiecina uz Jēzu.²⁵ Secinājums ir loģisks: Jēzu uz šo pasauli ir atnācis pats Dievs.

Ir skaidrs, ko tas izsaka. Vai nu Jēzus ir tas, par ko sevi sauc (Dievs), vai arī viņš nevar būt labs cilvēks un ētikas skolotājs. Tieši tāpēc kristietība ir pieņēmusi viņu kā patieso, absolūti dievišķo Dievu.

Jēzus Kristus darbs

Ja reiz ir skaidrs, kas ir Jēzus, mēs varam saprast un novērtēt arī to, ko viņš nāca darīt. Viņš nebūtu varējis to paveikt, ja nebūtu tas, par ko uzdevās.

Ko Jēzus izdarīja?

Kristū Dievs uzņēmās rūpes par mūsu grēku un tā sekām. Apustulis Pāvils to komentējis šādi: „Dievs Kristū pasauli samierināja ar sevi.”²⁶ Lai to paveiktu, bija vajadzīgas vairākas lietas.

1. Jēzus piedzimšana šajā pasaulē bija īpaša jeb pārdabiska. Atrisināt grēka problēmu ar dievišķa paziņojuma, pavēles vai spēka palīdzību nebija iespējams. Jānis saka, ka „Vārds tapa miesa”.²⁷ Dievs brīnumainā veidā ienāca mūsu pasaulē un sāka dzīvot kā cilvēks.²⁸ Tas, kā viņš piedzima jaunavai, ir daļa no dievišķības noslēpuma, ko nevar izskaidrot ar parastiem cilvēku vairošanās likumiem. Šis notikums parāda, ka Dievs mūs mīl un kļuva par vienu no mums, jo velējās mums kalpot, nevis pār mums valdīt. Viņš ilgojās pēc mīlestības pilnām attiecībām, nevis aklas pakļaušanās.

¹⁶ Mateja 28:19; 1. Korintiešiem 1:3; Atklāsmes 20:6; 22:3; Jāņa 10:30.

¹⁷ Jāņa 6:40; 14:1–3.

¹⁸ Jāņa 5:23.

¹⁹ Jāņa 6:35.

²⁰ Turpat, 8:12.

²¹ Turpat, 11:25.

²² Turpat, 14:6.

²³ 2. Mozus 3:13–14.

²⁴ Jāņa 8:58–59.

²⁵ Sk. Romiešiem 10:13; Joēla 3:5; Filipiešiem 2:10; Jesajas 45:23; Mateja 3:3; Jesajas 40:3.

²⁶ 2. Korintiešiem 5:19.

²⁷ Jāņa 1:14.

²⁸ Mateja 1:23.

2. Jēzus misija šajā pasaulē bija īpaša. Jēzus ir mūsu Glābējs ne tikai pateicoties tam, kas viņš bija (Dievs), bet arī tam, kā viņš dzīvoja šo zemes dzīvi un ko paveica. Ar saviem vārdiem un darbiem viņš pasludināja Dieva valstību – jaunu dzīves kvalitāti Dieva vadībā. Ar Dieva glābšanas piedāvājumu viņš iepazīstināja *visus cilvēkus*, pat tos, kas bija atstumti, atšķirti un kam tā laika reliģisko ļaužu izpratnē glābšana bija liegta.

Vai nu Jēzus ir tas, par ko sevi sauc (Dievs), vai arī viņš nevar būt labs cilvēks un ētikas skolotājs.

Viņa kalpošana šķērsoja visas cilvēku barjeras. Viņa mācība izskaidroja Dieva valstības principus – ka tajā ir aicināts ieiet ikviens. Viņa darbi atspoguļo Dieva raksturu un attieksmi pret cilvēkiem. „Glābšanu” un „dziedināšanu” grieķu valodā apzīmē ar vienu vārdu. Jēzus dziedināšanas brīnumi bija glābšanas zīmes. Veselība nav tikai slimības neesamība, bet ķermeņa, prāta un gara harmonija. Ar Kristus starpniecību Dievs vēlas atjaunot savu sākotnējo attēlu mūsos, grēciniekos, un atgriezt mūs uz tā ceļa, ko viņš mums bija paredzējis radīšanas laikā.

3. Jēzus dzīve pasaulē bija īpaša. Tā kā Jēzus nāca „izglābt savu tautu no grēkiem”²⁹, viņam pašam vajadzēja būt bez grēka³⁰. Jāuzsver, ka pat viņa ienaidnieki nevarēja atspēkot šo faktu un izdomāt pretargumentus. Jaunās Derības autori to apstiprina atkārtoti.³¹ Jēzus nebija bezgrēcīgs tāpēc, ka savas izcelsmes dēļ būtu nepieejams kārdinājumiem. Patiesībā viņa kārdinājumi bija īsti un nežēlīgi.³² Kārdinājumi ir vēl viens pierādījums tam, ka Jēzus bija cilvēks, un viņš spēja tos uzvarēt tikai tāpēc, ka pastāvīgi palāvēs uz savu Debesu Tēvu.³³

Tā ir patiesība, ka saviem potenciālajiem mācekļiem Jēzus parasti teica: „Sekoiet man!”³⁴ Viņa žēlastībā un spēkā mēs varam sekot viņa pēdās, un mums tas arī ir jādara. Pareizi ir arī tas, ka Jēzus ar savu pilnīgo atkarību no Tēva parādīja, ka ir iespējams uzvarēt grēku un kārdinājumu. Bet mums ir jāpatur prātā, ka viņš ir mūsu vienīgais glābējs un mēs esam viņa mācekļi. Viņš vispirms ir mūsu Glābējs un pēc tam arī mūsu paraugs. Mūsu ikdienas dzīve nevar līdzināties viņa bezgrēcīgumam, jo mūsu grēcīgā daba saglabāsies tikmēr, kamēr viņš atkal atgriezīsies uz šīs planētas.³⁵ Viņa misija bija kļūt par bezgrēcīgu, nevainojamu upuri, lai varētu piedot mūsu grēcīgo izvēli un rīcību. Tieši tāpēc viņam pašam nebija vajadzīgs glābējs, jo viņš ir Glābējs. Mēs visi esam dzimuši grēcinieki un šajā dzīvē nevaram būt brīvi no savas grēcīgās dabas. Tas nozīmē, ka mums visā dzīvē būs vajadzīgs Jēzus kā glābējs.

4. Jēzus nāve bija īpaša. Kristus ne tikai nāca dzīvot uz šo zemi, bet arī mirt upura nāvē.³⁶ Kaut arī mūsu Glābējs bija bezgrēcīgs, atšķirtībā no Tēva viņš mira tādā nāvē, kādā nenožēlojuši grēcinieki mīrs laika beigās.³⁷ Tas notika tāpēc, ka viņš „mūsu pārkāpumu dēļ tika nodots nāvē”³⁸, „mira par mūsu grēkiem”³⁹, izcietā „nāvi par visiem”⁴⁰. Kristus nomira mūsu

²⁹ Mateja 1:21.

³⁰ Jāņa 8:46.

³¹ Lūkas 1:35, Marka 1:24, 2. Korintiešiem 5:21, Ebrejiem 4:15, 1. Pētera 2:22, 1. Jāņa 3:5.

³² Ebrejiem 4:15, Mateja 4:1–11, Lūkas 22:39–46.

³³ Jāņa 5:19, 30.

³⁴ Jāņa 21:19.

³⁵ Filipiešiem 3:20–21.

³⁶ Marka 10:45, Jesajas 53. nod.

³⁷ 2. Korintiešiem 5:21, Romiešiem 6:23.

³⁸ Romiešiem 4:25.

vietā, viņa nāve bija īpaša un neatkārtojama.⁴¹ Viņa nāves tiešais iemesls nebija piesišana krustā (arī citi ir miruši tādā pašā veidā, tomēr viņi nav mūsu glābēji), bet gan atšķirtība no Tēva, kuru viņš piedzīvoja.⁴² Šādā veidā Jēzus kļuva par konflikta risinājumu un pierādījumu visam Universam, ka Dievs ir taisns.⁴³ Vienlaikus krusts ir pierādījums Dieva neizsakāmajai mīlestībai pret mums. Jēzus nenomira, lai panāktu, ka Tēvs sāk mūs mīlēt, jo Tēvs pats „deva” Jēzu savas lielās mīlestības dēļ.⁴⁴ Dievs visam Universam pierādīja, ka nāve ir grēka rezultāts. Atšķirtība no Dieva neizbēgami nes nāvi, jo viņš ir vienīgais dzīvības avots.

Ēdenes dārzā sātans mūsu pirmajiem vecākiem teica: „Jūs nemirsiet!”⁴⁵ Pie krusta Dievs nodrošināja pierādījumu, ka satanam nav taisnība, bet Dievam ir. Viņš teica: „Ēd no visiem dārza kokiem, bet no laba un ļauna atzīšanas koka neēd.”⁴⁶ Šie vārdi nebija draudi, bet mīlošs brīdinājums par sekām, ko rada sabojātas attiecības. Sākotnēji tās noteica uzticība Dievam un paļaušanās uz viņu. Krusts parāda, kāds ir Dievs, un to, ka varam viņam kalpot nesavtīgā mīlestībā, nevis aiz bailēm no soda vai vēloties iegūt kādu atalgojumu.⁴⁷ Turpretī tie, kas piesita Jēzu krustā, bija cilvēki, kas nezināja, kāds ir Dievs.⁴⁸

5. Jēzus augšāmcelšanās bija īpaša. Kad vien apustuļi runāja par Jēzus nāvi, viņi nekavējoties pieminēja arī notikušo augšāmcelšanos. „Kristus Jēzus, kas miris, vēl vairāk, kas augšāmcelies.”⁴⁹ „Kristus mira par mūsu grēkiem, pēc Rakstiem, un tika guldīts kapā un trešā dienā augšāmcelās, pēc Rakstiem.”⁵⁰ Jēzus augšāmcelšanās bija apustuliskās ticības būtība. Ja viņš nebūtu augšāmcelies, mūsu ticība, cerība un sludināšana būtu veltīga, mūsu dzīvei nebūtu jēgas.⁵¹

Jēzus augšāmcelšanās pilnībā izmainīja arī pirmo mācekļu skatījumu uz mūsu Glābēja dzīvi un nāvi. Sajūta, ka esi cietis sakāvi un piedzīvojis neveiksmi, pēkšņi zuda. Augšāmcelšanās viņiem bija izšķirošais pierādījums tam, ka Dievs bija kopā ar Jēzu; viņa nāve pie krusta nenozīmēja, ka Tēvs no viņa ir atteicies vai izteicis pār viņu kādus lāstus.⁵²

Jēzus nosaukšana par „pirmdzimto no mirušajiem”⁵³ nenozīmē, ka viņš vēsturiski bija pirmā persona, kas tika augšāmcelta. Pārējie cilvēki, kas to piedzīvoja, patiesībā bija tikai atsaukti atpakaļ dzīvē uz laiku un tad atkal mira. Jēzus augšāmcelšanās ir patiesā

³⁹ 1. Korintiešiem 15:3.

⁴⁰ Ebrejiem 2:9.

⁴¹ Ebrejiem 10:10.

⁴² Mateja 27:46; Romiešiem 4:25, Romiešiem 1:24, 26, 28.

⁴³ Romiešiem 1:17; 3:25; Kolosiešiem 1:20; Efesiešiem 1:10.

⁴⁴ Jāņa 3:16; 16:26–27.

⁴⁵ 1. Mozus 3:4.

⁴⁶ 1. Mozus 2:16, 17.

⁴⁷ Ījaba gr. 1. un 2. nod.

⁴⁸ Jāņa 16:2–3.

⁴⁹ Romiešiem 8:34.

⁵⁰ 1. Korintiešiem 15:3–4.

⁵¹ 1. Korintiešiem 15:13–20.

⁵² 5. Mozus 21:23.

⁵³ Kolosiešiem 1:18.

augšāmcelšanās, jo viņš „paliek mūžīgi”, viņš ir spējīgs „izglābt tos, kas caur viņu nāk pie Dieva”.⁵⁴

Jēzus augšāmcelšanās pierāda, ka nāvei nav dots pēdējais vārds jautājumā par cilvēka eksistenci. Aiz kapa ir nākotne.⁵⁵ Viņa augšāmcelšanās ir garantija mūsu augšāmcelšanai. „Kas tic uz mani, tas dzīvos, kaut arī viņš mirtu! Un katrs, kas dzīvo un tic man, nemirs nemūžam.”⁵⁶

Kristīgās reliģijas centrs ir persona Jēzus Kristus. Kristietība nav pamatota uz to, ka cilvēks pieņem noteikta veida ticību. Tās būtība nav arī precīzi definētu ticības doktrīnu kopums. Kristietība nozīmē pozitīvas attiecības ar personu Jēzu. Būt kristietim nozīmē pateikt „jā!” Kristum, tas ir „jā”, kas ir nepārprotams, absolūts un bez nosacījumiem, jo Kristū Dievs mums ir pateicis nepārprotamu un absolūtu „jā” bez nosacījumiem.

Kristū mēs redzam, ka Dieva attiecībās ar mums grēks nekad nav bijusi problēma. Grēks maina tikai mūsu attiecības ar Dievu. Dievs, kas devās pie Ādama un Ievas, jautādam „Ādam, kur tu esi?”, šodien nāk pie ikviena no mums un saka: „Es tevi mīlu, es pieņemu tevi tādu, kāds tu esi.” Viņa mīlestība nekad nav „Jā, bet...” Tieši tāpēc cilvēks, kas saprot un piedzīvo, ka Dievs viņu pieņem absolūti, nepārprotami un bez nosacījumiem, Dievam atbildēs ar absolūtu, nepārprotamu „jā” bez nosacījumiem.

Ja tava sirds ilgojas patiesi iepazīt Dievu, ja Dievs tev vēl joprojām šķiet tāls, tad pievērsies viņa Dēlam Jēzum, „Dieva godības mirdzumam un būtības atveidam”.⁵⁷ Vari būt drošs, ka, iepazīdam Jēzu, būsi iepazīsinis arī Tēvu. Un pazīt viņu nozīmē saņemt mūžīgo dzīvību.⁵⁸

Pilāts uzdeva atbilstīgo jautājumu: „Ko lai es daru ar Jēzu, kuru sauc par Kristu?”⁵⁹ Ja tu atradīsi atbildi savai dzīvei, tad piedzīvosi patiesu prieku – tāpat kā Toms, kas izsaucās: „Mans Kungs un mans Dievs!”⁶⁰

ko teiksi?

Kas tevi traucē labāk iepazīt Dievu?

⁵⁴ Ebrejiem 7:24–25.

⁵⁵ 1. Korintiešiem 15:12–20.

⁵⁶ Jāņa 11:25–26.

⁵⁷ Ebrejiem 1:3.

⁵⁸ Jāņa 17:3.

⁵⁹ Mateja 27:22.

⁶⁰ Jāņa 20:28.